HASIČSKÉ POHÁDKY

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE JOSEF POSPÍCHAL

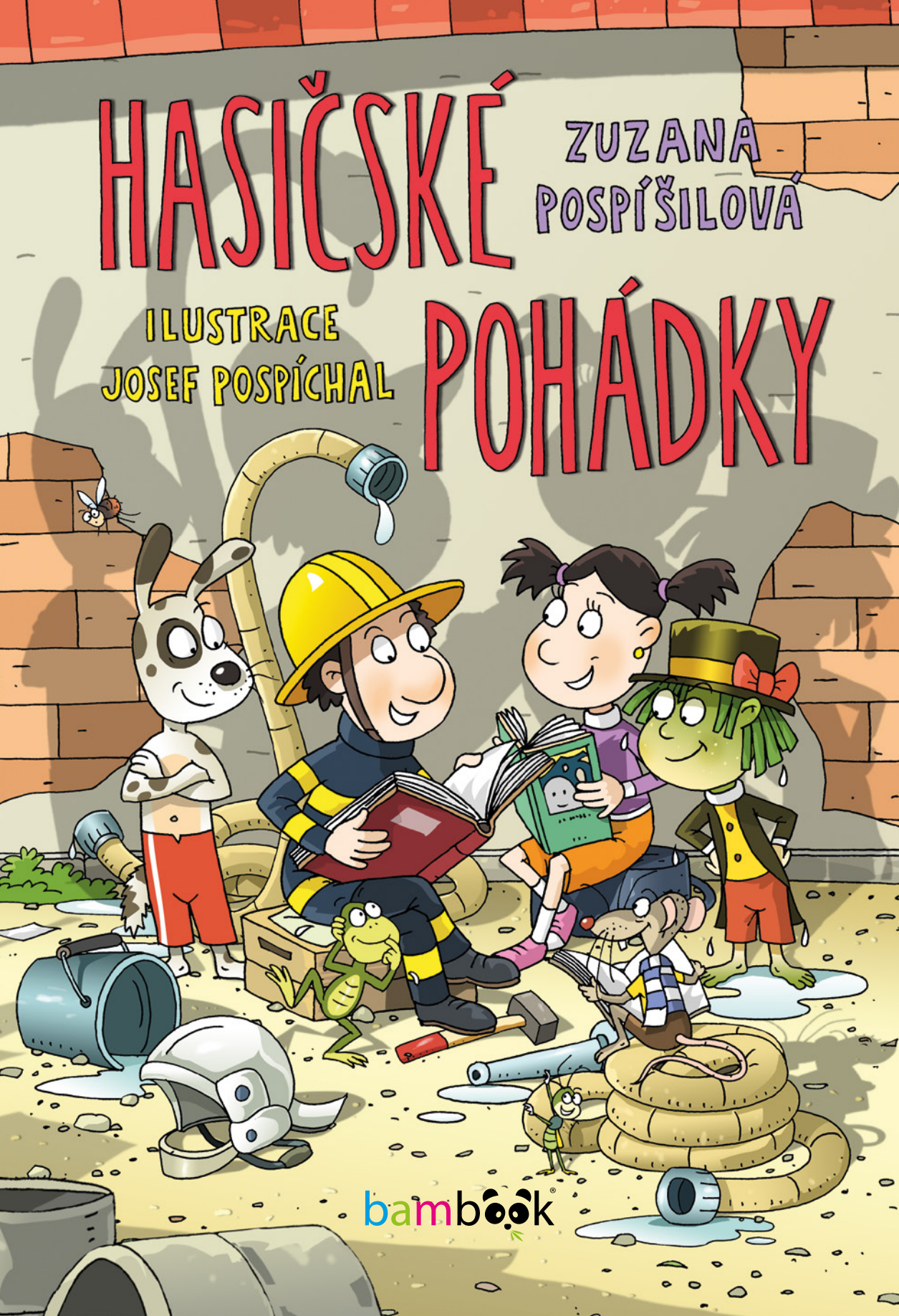

bambook

pohádkové čtení

bambook®

HASIČSKÉ POHÁDKY

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE JOSEF POSPÍCHAL

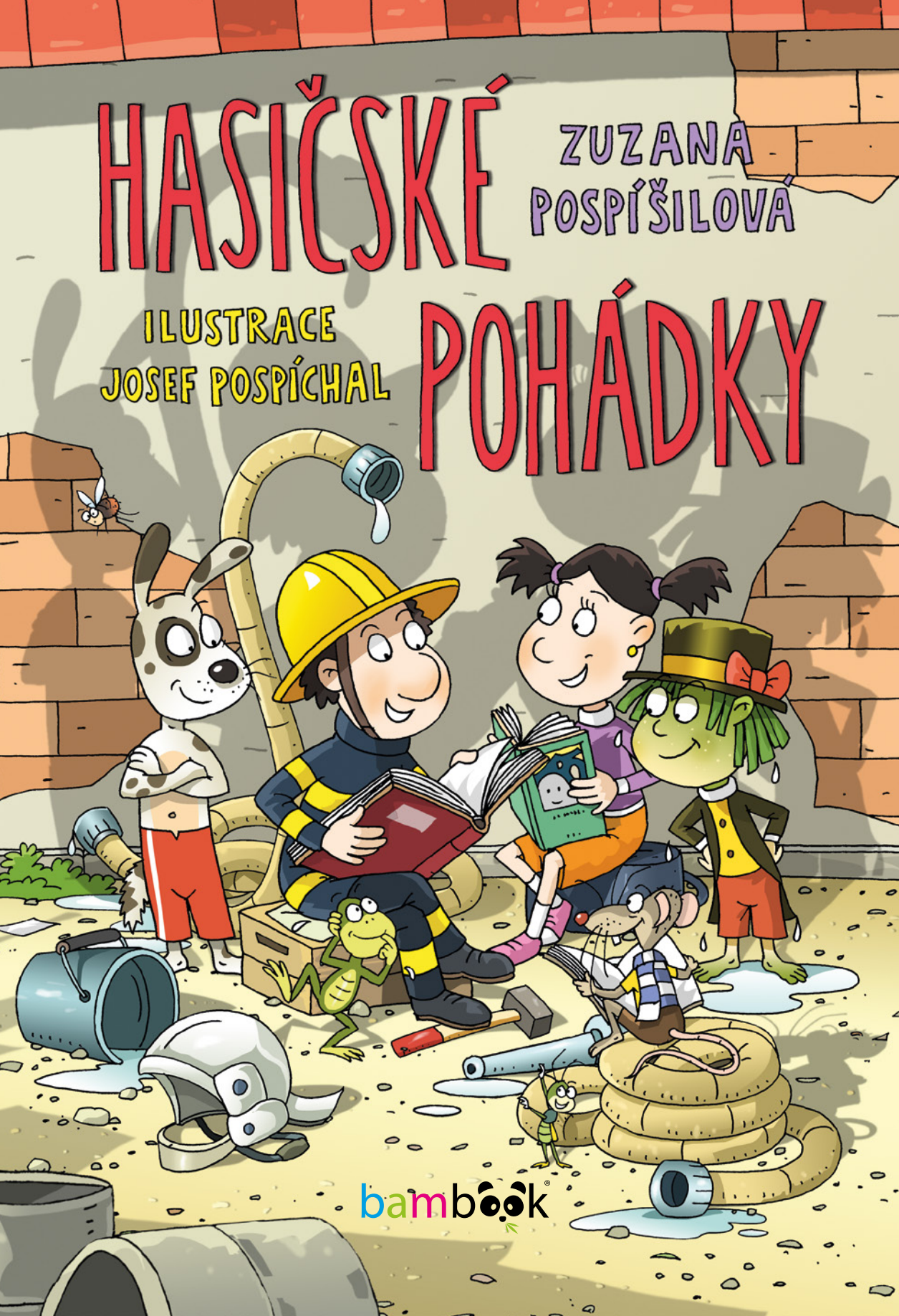

bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Zuzana Pospíšilová

HASIČSKÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6264. publikaci

Ilustrace Josef Pospíchal
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 120
Vydání 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2016
Cover Illustration © Josef Pospíchal

ISBN 978-80-271-9286-1 (ePub)
ISBN 978-80-271-9285-4 (pdf)
ISBN 978-80-247-5739-1 (print)

Obsah

První hasič 7
Žebřík do nebe 12
Hasiči z cirkusu 18
Kočka zachránkyně 23
Hasič tělem i duší 28
Zvědavá jiskřička 34
Ukradený vůz 39
Zlomyslný vodník 45
Zachráněný čáp 51
Vtipálek 56
Lesní požár 64
Žíznivá cisterna 69
V pekle 75
Florián 81
Odvážná princezna Juliána 87
Mráček pomocník 92
Slůně 96
Čert Mariáš 103
Obr a skřítek 108
Ohnivec 113

První hasič

Bylo parné léto. Sluníčko svítilo jako o závod. Hřálo mnohem více než jiné roky. Lidé by si na teplo zvykli, ale pro úrodu to bylo neštěstí. Rostlinky potřebují k životu vláhu, a ta jim teď chyběla. Voda ve studnách pomalu vysychala. Jediné místo, kde se ještě voda držela, byl rybník, a tak tam lidé chodili s vědry a konvemi na zalévání a nosili si vodu domů nebo na pole.

„S takovou bude i rybník za chvíli bez vody," dělal si starosti dědeček, který seděl na zápraží, pokuřoval

dýmku a pozoroval zástupy lidí, kteří chodili k rybníku nebo od něj.

Není divu, že v takovém horku vypukl požár. Možná odskočila jiskřička od křemínku, možná se sluníčko podívalo přes kousek sklíčka, možná se stalo něco jiného, ale každopádně začal hořet stoh čerstvě usušené slámy.

„Hoří, lidičky, hoří!“ volala z plných plic vyděšená hospodyně, která byla u požáru nejblíž. Plameny olizovaly hromadu slámy, pochutnávaly si na ní a tou chutnou svačinkou sílily čím dál víc.

Lidé hned přiběhli na pomoc. Každý vzal alespoň tu trochu vody, kterou měl doma, a snažil se po vědrech, hrncích nebo hrstkách plameny uhasit, ale vůbec se to nedařilo.

Všichni už se začínali bát. Jestli oheň neuhasí, může jim klidně shořet celá vesnice. Oheň je nenasytný a nikdy nemá dost.

Už to skoro vypadalo, že se oheň začne šířit od stohu k okolním domům, když tu se objevil usměvavý pán v zeleném obleku s dlouhými šosy, ze kterých kapala voda.

„Kdo to je?“ zeptala se selka, která si ho všimla jako první.

„Nevím, nikdy jsem ho neviděla,“ odpověděla jí sousedka.

Byl to vodník Vodička, ale to nikdo nevěděl.

„Nepomůžete nám hasit?“ zeptala se ho selka.

Vodník jen tiše přikývl a pak s prázdnýma rukama pospíchal k hořícímu stohu.

„Vodu!“ volala za ním selka, ale on jako by ji neslyšel.

Selka se sousedkou nad tím nechápavě kroutily hlavou, ale to, co se stalo potom, jim doslova vyrazilo dech.

Vodník vyždímal své šosy nad ohněm. Nejdřív jeden a pak druhý. Bylo v nich vody jako z půlky rybníka. Ten velký vodní příval plameny v tu ránu uhasil.

Všichni tomu neznámému zachránci děkovali, plácali ho po ramenou a hospodyňky mu za odměnu nabízely cukrované buchty nebo plný talíř guláše.

„A kde vlastně bydlíte?“ zeptal se ho sedlák.

Vodník Vodička ukázal směrem k rybníku. Teprve teď si všichni dali pět a pět dohromady. Nikdy nevěděli, že mají ve vesnici vodníka.

Když se Vodička dosyta najedl a napil, vrátil se zpátky do rybníka.

Protože sucho nepolevilo a slunko pražilo o sto šest, brzy vypukl další požár. Tentokrát běželi lidé rovnou k rybníku, aby jim vodník pomohl. Udělal to rád.

„Vy umíte hasit, že?“ zeptal se ho jeden malý klučina, když byl požár s vodníkovou pomocí uhašen. „Takže jste hasič, že?“ vyzvídal dál klučina.

Vodník se zamyslel, přikývl a odpověděl: „Vlastně ano.“

A tak měli ve vesnici prvního hasiče. Brzy se to rozkřiklo i po okolí a skoro v každé vesnici chtěli mít taky někoho, kdo se bude starat o hašení požárů, a tak postupně vznikaly další hasičské jednotky. Vodička byl ale úplně první a taky ze všech nejlepší.

Žebřík do nebe

Několik dlouhých dní zůstávalo nebe zatažené. Sluníčko bylo v mracích uvězněno jako v nedobytné tvrzi. Ani jediný paprsek neměl šanci k zemi proniknout. Najednou bylo na světě smutno. Lidé měli špatnou náladu, byli nevrlí a také nemocní. Ne nadarmo se říká, že kam nechodí slunce, tam chodí lékař. Ale i ten nakonec z nedostatku sluníčka onemocněl.

„Takhle to dál nejde," řekl si jednoho pošmourného dne Jindřich. „Musím s tím něco udělat!" Jenže netušil co. Seděl u stolu s hlavou v dlaních a přemýšlel. Venku byla bez sluníčka stále tma, a tak už ani nevěděl, jestli je vlastně den nebo noc. Nevěděl to nikdo.

„Zkusím ty mraky odehnat a sluníčko vysvobodím," řekl si a s baterkou v ruce se vydal na půdu. Chtěl najít prak. Hračku ze svých dětských let. Chvilku to trvalo, protože prak byl až na dně veliké truhlice plné starých a nepotřebných věcí.

Když ho našel, hned si vzpomněl na svá dětská léta a dostal chuť ho okamžitě vyzkoušet. Vyšel před dům, prak nabil kamínkem, který nebyl ani maličký, ani obrovský, zkrátka tak akorát. Namířil ho proti hustým mrakům a vystřelil. Čekal, že se mraky protrhnou a aspoň na chvilku sluníčko vykoukne.

Sluníčko nevykouklo a díra se udělala leda ve střeše, protože kámen tak vysoko nedoletěl. V letu se obrátil a plnou rychlostí padal zpátky dolů.

Tenhle plán Jindřichovi nevyšel, ale nehodlal se vzdát. Chtěl za každou cenu něco vymyslet. Proto další den i celou noc proseděl s hlavou v dlaních. Vyplatilo se to. Napadlo ho, že by mohl mraky rozfoukat. Chodil od domu k domu, aby si od sousedů vypůjčil fén. Když jich měl několik desítek, pustil se do výroby dřevěného stojanu, ke kterému fény postupně přimontoval a namířil tak, aby směřovaly k nebi. Postupně je všechny zapnul. Opravdu se zvedl vítr. Fény foukaly na plný výkon, ale do nebe nedofoukaly. Jediné, co dokázaly, bylo to, že přetížily elektrickou síť, a tak zásuvky, ve kterých byly zapojené, začaly hořet.

Museli přijet hasiči, aby všechno uhasili. Vodou ne! Elektřina se totiž vodou hasit nesmí. Ale když se na ně Jindřich díval, dostal skvělý nápad.

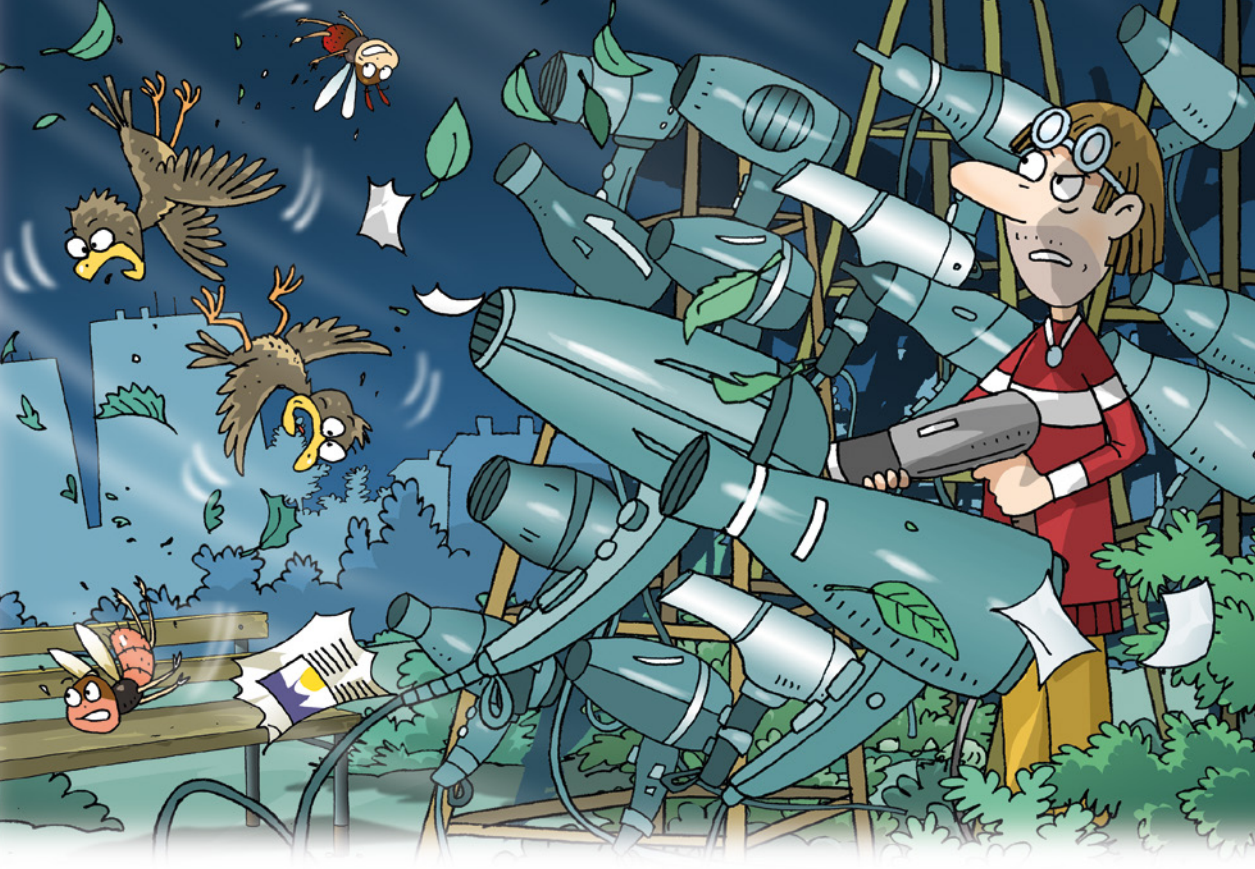

„Pánové," oslovil hasiče, kteří byli s hašením hotovi a chystali se odjet, „mohl bych vás požádat o pomoc?" zeptal se jich.

Hasiči jsou zvyklí pomáhat vždy a všude, a tak neřekli ne. Ale ani ano. Nejprve je zajímalo, kde, kdy a jak by ta pomoc měla vypadat.

Jindřich jim začal vyprávět, co ho právě napadlo. „Vy máte na autě dlouhý žebřík, že?" zeptal se. Hasiči se mezi sebou začali domlouvat, jak dlouhý ten jejich žebřík vlastně je a jestli by se dal třeba nastavit. Nakonec se shodli na tom, že je opravdu dlouhý.

„A máte taky hadice, které stříkají silný proud vody, že?“ ujišťoval se dál Jindřich.

Hasiči jeden po druhém bez zaváhání přikývli. Při hasičském cvičení mířili vodou na těžké plechovky s barvou poskládané na sebe do pyramidy a všechny je proudem vody shodili.

„Pomohli byste mi vysvobodit sluníčko?“ zeptal se jich na rovinu.

Hasiči se tvářili nechápavě. Pořád netušili, co má hašení požárů společného se sluníčkem. Jindřich je tedy dopodrobna seznámil se svým plánem. Teprve teď to hasičům došlo. Jindřichovým úmyslem byli doslova nadšení. Sami přidávali další nápady, rozdělovali si úlohy a detailně promýšleli, jak by to mohli udělat, aby sluníčko z mraků vysvobodili.

Když dali dohromady všechnu potřebnou techniku, velitel zavelel k odjezdu na nejvyšší kopec, který v okolí vyrostl. To proto, aby byli k nebi co nejblíž. Tam začali pomalu vysouvat snad nekonečný žebřík, který vozili poskládaný na střeše svého auta. Když byl konečně vysunutý, vylezli po něm hasiči nahoru. V rukou drželi tlustou hadici. Jakmile bylo všechno připraveno, dali znamení kolegům, kteří zůstali dole, a ti pustili

do hadice vodu. Proud byl tak silný, že měli hasiči co dělat, aby se na žebříku udrželi. Naštěstí to byli velcí siláci. Mraky ale nebyly trénované jako hasiči. Na nebi se neudržely. Silný proud vody je vystrnadil pryč.

Na nebi se objevilo sluníčko. Lidé začali jásat a děkovali Jindřichovi, a hlavně hasičům, že je konečně všechno jako dřív.

*

Hasiči z cirkusu

Slon Bimbo, žirafa Lafata, opice Linda a lev Richard měli něco společného. Měli vlastní cirkus, ve kterém vystupovali. Při představení předváděli lidem všechno, co se naučili. Slon, žirafa, opice i lev milovali legraci, a tak si po každém představení vyprávěli něco legračního a dosyta se u toho nasmáli. Nevadilo jim ani to, že často cestovali z místa na místo. Pořídili si na to veliké auto s prosklenými okénky. Řídila vždycky opice. Byla chytrá a šikovná, a tak se to snadno naučila. Žirafa byla vysoká, tak rozprostřela cirkusový stan. Lev prodával lístky. Slon na všechno dohlížel a svým troubením pokaždé ohlásil začátek a konec představení. Dařilo se jim dobře. Jejich představení bývala vyprodaná.

Jednou, když se opět stěhovali z jednoho místa na druhé, jeli po nějaké opuštěné cestě. Užívali si výhled do krajiny a taky to, že byli na cestě skoro sami. Žirafa měla hlavu vystrčenou z okýnka, a tak si jako

první všimla hořícího auta, které bylo zaparkované na krajnici v protisměru.

„Zastav! Hoří!“ upozornila Lindu.

„Co hoří? Kde hoří?“ nechápala opice. Dávala pozor na cestu, tak se kolem sebe moc nerozhlížela.

„Nějaké auto,“ vykřikla Lafata naléhavě, a tak opice zastavila.

Všichni se okamžitě vydali hořícímu autu na pomoc. Richard byl zvyklý na proskakování hořící obručí, a tak bez váhání skočil do auta a vytáhl z něj omráčeného řidiče.